

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl v hlavním líčení konaném dne 24. listopadu 2016 v Praze v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Ing. Márie Petrovkové a přísedících Milady Francové a Jiřího Kubáta,

t a k t o :

Obžalované:

1) Petra J ,

nar. v , bytem ,

2) Iva M ,

nar. v , bytem ,

3) Marie R ,

, roz. P ,

nar. v , bytem ,

4) Hana Š ,

nar. v , bytem

5) Daniela Š ,

nar. v , bytem ,

se podle § 226 písm. b) tr. řádu**z p r o š t ů j í o b ž a l o b y**

státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Děčíně ze dne 3.4.2013, sp. zn. 1 ZT 89/2012 přednesené státním zástupcem Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 u hlavního líčení dne 26. 5. 2016, pro jednání spočívající v tom, že nejméně od 29. 09. 2007 do 28. 09. 2009 jako členky neregistrovaného neonacistického hnutí Resistance Women Unity – Jednota ženského odporu (dále RWU), po předchozích vzájemných dohodách mezi sebou a s dalšími dosud neustanovenými členkami tohoto hnutí, vedeny jednotným záměrem a s předem dohodnutou dělbou úkolů, podílely se na organizaci, personálním a materiálním zajištění a uspořádání různých akcí, jak veřejných, tak pro vybrané skupiny osob, na zajištění výroby, výrobě a distribuci materiálů (samolepek, triček, odznaků, letáků) propagujících RWU, kdy tato propagace probíhala zejména v průběhu akcí pořádaných pro příznivce krajní pravice, dále transparenty, vlajkami, projevy jednotlivých členek RWU, přičemž získané finanční prostředky byly použity v rámci podpory tzv. Prisoners of War – vězňů války (dále POW), kdy se jedná o uvězněné osoby, z řad krajní pravice, stejného smýšlení a přesvědčení, dále při vybraných akcích vystupovaly s projektem první pomoci (dále SANI) účastníkům demonstrací z řad pravicového extremismu, pro případ jejich zranění, vyhotovovaly pozvánky na jednotlivé akce a následné reporty z těchto akcí umísťovaly na veřejně přístupné [internetové stránky www.women-unity.net](http://www.women-unity.net) a www.odpor.org, kdy se tohoto měly dopouštět tím způsobem, že:

1. **obž. Iva M** , nar. společně se samostatně stíhanými obv. Michaelou Č , nar. , obv. Michaelou R , nar. , obv. Lucií K , nar. a s dalšími třemi dosud neztotožněnými členkami,

dne 19.01.2008 v přesně nezjištěnou dobu v Praze 2, na Palackého náměstí, se zúčastnily demonstrace „Za svobodu slova“ pořádanou Autonomními nacionalisty a Národním odporem, zde propagovaly hnutí RWU, kdy samostatně stíhané obv. K vystoupila s projevem, megafon jí držela samostatně stíhaná obv. R , stály před transparentem s nápisem Resistance Women Unity, který držely obž. M se samostatně stíhanou obv. Č a třemi dalšími dosud neztotožněnými členkami RWU, následný report z této akce byl umístěn na veřejně přístupných internetových stránkách www.women-unity.org.

2. **obž. Iva M** , nar. společně se samostatně stíhanými obv. Marií K , nar. , obv. Lucií K , nar. a s další dosud neztotožněnou členkou,

dne 01.03.2008 v přesně nezjištěnou dobu v Plzni, na Náměstí Emila Škody, se zúčastnily demonstrace uspořádané Národním odporem, zde propagovaly hnutí RWU, kdy samostatně stíhaná obv. K vystoupila za RWU s projevem a v průběhu pochodu nesly transparent s nápisem Resistance Women Unity, pozvánka na tuto demonstraci a následný report byly umístěny na veřejně přístupných internetových stránkách www.odpor.org.

3. obž. Hana Š , nar. společně se samostatně stíhanými obv. Martinou B , nar. , obv. Evou B , nar. , obv. Michaelou Č , nar. , obv. Michaelou R , nar. , obv. Terezou H , nar. , obv. Marií K , nar. , obv. Lucíí K , nar. a s dalšími dvěma dosud neztotožněnými členkami,

dne 01.05.2008 od 13.00 hodin v Praze 3, na náměstí Jiřího z Poděbrad, se zúčastnily shromáždění a následného pochodu pořádané Svobodným odporem, zde propagovaly hnutí RWU, když samostatně stíhaná obv. K vystoupila s projevem, byla na ruce označena páskou RWU, obž. Š držela vlajku RWU, samostatně stíhané obviněné H , B a Č byly na rukách označeny páskou SANI, v průběhu pochodu obviněné R , B , K , K a dvě dosud neztotožněné členky hnutí RWU nesly střídavě transparent s nápisem Resistance Women Unity, současně samostatně stíhané obviněné R , K a K byly na ruce označeny páskou RWU, pozvánka na toto shromáždění byla umístěná na veřejně přístupných internetových stránkách www.odpor.org a následný report byl umístěn na stejných internetových stránkách a na veřejně přístupných internetových stránkách www.women-unity.net,

4. obž. Iva M , nar. a obž. Daniela Š , nar. společně se samostatně stíhanými obv. Martinou B , nar. , obv. Evou B , nar. , obv. Michaelou Č , nar. , obv. Michaelou R , nar. , obv. Terezou H , nar. , obv. Marií K , nar. , obv. Lucíí K , nar. a s další dosud neztotožněnou členkou,

nejméně od 23.04.2008 po předchozí vzájemné dohodě, vedené jednotným záměrem a s předem dohodnutou dělbou úkolů, se podílely na organizaci, personálním a materiálním zajištění uspořádání Dětského dne, společně zajistily místo konání, připravily hry a atrakce pro děti, stanovily výši vstupného a vyhotovily pozvánky, které byly umístěny na veřejně přístupných internetových stránkách www.women-unity.net a www.odpor.org, v době jeho konání od 31.05.2008 do 01.06.2008 v rekreačním objektu Radost, Vlastějovice u Kutné Hory, kterého se mohli zúčastnit pouze přívrženci krajní pravice se svými dětmi, bylo propagováno neonacistické neregistrované hnutí RWU, na místě samém společně připravily prostory pro jeho konání, z jejich výzdoby, předávaných cen a diplomů bylo označením patrné, že pořadatelem je RWU, v průběhu akce se všechny obviněné společně s dětmi vyfotily před transparentem s nápisem Resistance Women Unity,

5. obž. Petra J , nar. a obž. Marie R , nar. společně se samostatně stíhanými obv. Michaelou Č , nar. , obv. Michaelou R , nar. , obv. Marií K , nar. , obv. Lucíí K , nar. a s další dosud neztotožněnou členkou,

dne 06.12.2008 od 15.00 do 18.00 hodin v Praze 1, Jindřišská 35/966, v tělocvičně Gymnázia prof. J. Patočky, uspořádaly Mikulášskou besídku pro přívržence krajní pravice a jejich děti, přičemž již nejpozději od 04. 11. 2008 po předchozí vzájemné

dohodě, vedeny jednotným záměrem a s předem dohodnutou dělbou úkolů, se podílely na organizaci, personálním a materiálním zajištění jejího uspořádání, přičemž obž. J vyhledala a zajistila vhodné prostory pro konání besídky, samostatně stíhaná obv. R vyhotovila pozvánku, kterou rozeslala mezi příznivce krajní pravice, současně byla vyvěšena na veřejně přístupných internetových stránkách www.women-unity.net a www.odpor.org, zajistily balíčky včetně programu pro děti, občerstvení, akci využily k propagaci RWU, zejména umístěnými transparenty s nápisy Resistance Women Unity a výhercům soutěží předávaly diplomy, kde jako pořadatel bylo uvedeno hnutí RWU, následný report z této Mikulášské besídky byl umístěn na veřejně přístupných stránkách www.women-unity.net,

6. obž. Petra J , nar. společně se samostatně stíhanými obv. Martinou B , nar. , obv. Michaelou Č , nar. a obv. Michaelou R , nar. , která za toto jednání byla již trestně stíhána a odsouzena,

dne 01.05.2009 od 13.00 hodin v Brně, na nám. Svobody, se zúčastnily manifestu pořádaného Dělnickou stranou a neformálním sdružením Svobodná mládež Brno, zde propagovaly hnutí RWU, samostatně stíhaná obv. R vystoupila s projevem, společně se samostatně stíhanou obv. Č byly na ruce označeny páskou SANI a při manifestačním průvodu obž. J se samostatně stíhanými obv. B , Č a R nesly transparent s nápisem Resistance Women Unity, pozvánka na tento manifest byla uveřejněna na veřejně přístupných internetových stránkách www.odpor.org a následný report z této akce byl rovněž umístěn na těchto internetových stránkách a na veřejně přístupných internetových stránkách www.women-unity.net.

7. obž. Petra J , nar. společně se samostatně stíhanými obv. Martinou B , nar. , obv. Martinou B , nar. , obv. Michaelou Č , nar. , obv. Michaelou R , nar. , obv. Zuzanou F , nar. a s další dosud neztotožněnou členkou,

nejméně od 23.03.2009 po předchozí vzájemné dohodě, vedené jednotným záměrem a s předem dohodnutou dělbou úkolů, se podílely na organizaci, personálním a materiálním zajištění a uspořádání Dětského dne, společně zajistily místo konání, zábavné atrakce pro děti, stanovily výši vstupného, vyhotovily pozvánky, které byly umístěné na veřejně přístupných internetových stránkách www.women-unity.net a www.odpor.org, v době jeho konání od 30.05.2009 do 01.06.2009 v rekreačním objektu Radost, Vlastějovice u Kutné Hory, kterého se zúčastnili pouze přívrženci krajní pravice se svými dětmi, v jeho průběhu došlo k propagaci RWU, zejména prodejem samolepek RWU, udělované diplomy byly s označením pořádajícího hnutí, součástí výzdoby byly vystavené transparenty s nápisem Resistance Women Unity, samostatně stíhané obviněné B , Č , R a F se společně vyfotily pod transparentem s nápisem Resistance Women Unity, následný report z této akce byl umístěn na veřejně přístupných internetových stránkách www.women-unity.net,

tedy, že

každá obžalovaná měla podporovat nebo propagovat hnutí, které prokazatelně směřuje k potlačení práv a svobod člověka nebo hlásá národnostní, rasovou, náboženskou či třídní zášť nebo zášť vůči jiné skupině osob, čin měla spáchat tiskem nebo jiným podobně účinným způsobem a jako člen organizované skupiny,

čímž měly spáchat

trestný čin podpory a propagace hnutí směřujících k potlačení práv a svobod člověka podle § 260 odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákona č. 140/1961 Sb.,

neboť skutek uvedený v obžalobě není trestným činem.

O d ů v o d n ě n í :

Státní zástupce Obvodního státního zastupitelství v Děčíně **podal** dne 04.04.2013 **obžalobu** celkem na 15 obviněných, mimo jiné také na obžalované Petru J , Ivu M , Marii R , Hanu Š a Danielu Š , pro shora uvedený skutek kvalifikovaný jako trestný čin podpory a propagace hnutí směřujících k potlačení práv a svobod člověka podle § 260 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákona č. 140/1961 Sb.

Následně byla usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 24.04.2013, sp. zn. 11 Ntd 4/2013 **věc přikázána k projednání a rozhodnutí soudu zdejším**, kde byla vedena pod sp. zn. 6T 107/2013. Vzhledem k možnosti mírnější právní kvalifikace oproti podané obžalobě, byla věc těchto pěti obžalovaných v rámci předběžného projednání obžaloby dne 03.06.2013 vyloučena k samostatnému řízení vedenému pod sp. zn. 6T 136/2013. Z důvodu nemoci obžalované Š , v důsledku čehož se nedostavila k hlavnímu líčení dne 14.10.2013, byla její trestní věc téhož dne vyloučena k samostatnému projednání pod sp. zn. 6T 243/2013.

Dne 21.10.2013 rozhodla v této (projednávané) věci samosoudkyně rozsudkem, v němž uznala obžalované Petru J a Ivu M vinnými pro jednání specifikované v bodech 1., 2., 6. výroku tohoto rozsudku a obžalované Petru J , Ivu M a Marii R pro jednání specifikované v bodech 4., 5., 7. výroku tohoto rozsudku obžaloby zprostita.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 27.03.2014, sp. zn. 61 To 69/2014 byl **předmětný rozsudek v celém rozsahu zrušen** a věc byla vrácena soudu I. stupně k novému rozhodnutí s tím, že řízení předcházející rozhodnutí trpělo následující vadami či nedostatky:

- A) Věc byla projednaná samosoudkyní, ač měl být příslušný senát.
- B) Věc byla projednaná soudcem, u něhož lze mít pochybnosti o jeho nepodjatosti.
- C) V odsuzující části se soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro správné rozhodnutí a dokazování zůstalo neúplné.

Zde odvolací soud poukázal na nutnost zvážit reálnou možnost jednání obžalovaných negativně ovlivnit společenský život, čemuž má bránit právě skutková podstata žalovaného trestného činu. Zdůraznil, že trestným zde není „politický extremismus“ jako takový, ale účast v hnutí, jeho podpora či propagace, které je schopno reálně směřovat k reálnému potlačování práv větší skupiny osob spjatých nějakým společným jmenovatelem, čehož nelze dosáhnout logicky jinak, než podporou veřejnosti. Jen stěží si lze představit reálnou možnost společenského uplatnění podobných aktivit v současné době, v době systému mezinárodní kolektivní bezpečnosti, v době disponujícími negativními historickými zkušenostmi, vyšší vzdělaností a orientací drtivé většiny lidí jiným směrem. Mezinárodní společenská situace to reálně vylučuje, dává pro to silné obranné mechanismy, i kdyby snad zájem skupiny lidí se chtěl takto ubírat. Tato mezinárodní situace zároveň vylučuje společenské uplatnění podobných aktivit pouze v národním měřítku, a i rozsah demokratických společenských zřízení a jejich kvalita jim dostatečně brání, aniž by se musela vyvozovat trestní represe vůči slovním projevům předmětného typu. V tomto smyslu odvolací soud shrnul, že přítomnost skutkové podstaty žalovaného trestného činu má v trestním zákoně z hlediska reálného uplatnění spíše formální charakter, jí předvídaná hnutí vlastně neexistují (i napadený rozsudek konstatuje, že RWU již neexistuje), případně v širším společenském kontextu jsou neschopna cokoli účinně ve společnosti ovlivnit. Aktivity na žalovaných demonstracích mají tak spíše povahu obtížného výtržnického chování, neoprávněného zabírání veřejného prostranství, překážení a obtěžování občanů při pohybu na veřejných prostranstvích apod.

Dále odvolací soud konstatoval, že dle názoru soudu I. stupně se obžalované měly celé trestné činnosti dopustit svou přítomností na demonstracích pomocí transparentů, vlajek či v rámci zdravotnické pomoci, což je však pro vyvození trestní odpovědnosti podle skutkové podstaty žalovaného trestného činu i v základní skutkové podstatě dle názoru odvolacího soudu naprosto nedostatečné.

Odvolací soud také poukázal na možnost uplatnění zásady subsidiarity trestní represe, kdy celá záležitost mohla být mnohem vhodněji řešena prostředky správního práva rozpuštěním shromáždění činností policie, která byla na místě hojně přítomna.

Závěrem odvolací soud zdůraznil, že při novém rozhodnutí vezme soud I. stupně v úvahu vše výše uvedené, doplní dokazování dotazem na policii přítomnou při demonstracích, proč nezasáhla, jestliže přímo před jejíma očima měla být páchána trestná činnost posouzená, následně o několik let později, jako závažná trestná činnost s trestní sazbou odnětí svobody až do osmi let.

- D) Ohledně konečného rozhodnutí ve věci odvolací soud zavázal soud I. stupně, aby pečlivě zvážil nutnost a možnost dalšího vedení trestního stíhání z hlediska ústavnosti a mezinárodních závazků České republiky. Zde poukázal na důvod zastavení trestního stíhání s odkazem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. j) tr. řádu, tedy, že tak stanoví mezinárodní smlouva, jíž je Česká republika vázaná, neboť trestní stíhání trvalo neúměrně dlouhou dobu, takže jeho pokračování by bylo v rozporu s čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech (dále též „Úmluva“), podle něhož mají účastníci řízení v rámci spravedlivého procesu právo na vyřízení věci v přiměřené době (viz. dále čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Zdůraznil, že v dané věci je nutno přihlídnout k tomu, že jde o trestnou činnost řadu let „starou“ (z roku 2008-2009), že samotné obžalované se na délce trestního

řízení svým chováním nepodílely, a že zejména k zahájení trestního stíhání došlo s neodůvodněnou prodlevou, kterou nelze zdůvodnit jako „věc strategie a taktiky policejního vyšetřování“, jak uvádí soud I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku. Přestože trestní řád neobsahuje výslovné ustanovení o nepřipustnosti trestního stíhání, které by bylo důsledkem porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy, lze považovat zastavení trestního stíhání za opodstatněné s odkazem přímo na uvedené ustanovení, neboť Úmluva je bezprostředně závazná a má přednost i před zákonem. Odvolací soud dále zdůraznil, že v případě zastavení trestního stíhání ze shora uvedených důvodů, zváží soud I. stupně možnost učinit tak i mimo hlavní líčení.

Soud I. stupně, jemuž byla věc vrácená odvolacím soudem k novému rozhodnutí, nejdříve usnesením připojil věc obviněné Hany Š. [redacted] vedenou (resp. vyloučenou) pod sp. zn. 6T 243/2013 k věci vedené pod sp. zn. 6T 136/2013 a v neveřejném zasedání konaném dne **26.9.2014** rozhodl usnesením tak, že **trestní stíhání** všech pěti obviněných (J. [redacted], M. [redacted], R. [redacted], Š. [redacted] a Š. [redacted]) podle § 231 odst. 1,2 tr. řádu za užití § 223 odst. 1 tr. řádu **z důvodu § 11 odst. 1 písm. j) tr. řádu zastavil**, neboť tak stanoví vyhlášená mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána. S vytýkanými vadami se vypořádal následujícím způsobem:

- A) Ve věci rozhodl místo samosoudkyně senát.
- B) Došlo k vyloučení soudkyně JUDr. Daniely Reifové, z projednávání a rozhodování předmětné věci a v souladu s rozvrhem práce byla věc přidělena př. senátu Mgr. Ing. Márii Petrovkové.
- C) + D) Opětovně zhodnotil všechny důkazy shromážděné ve spise, zvážil nutnost a možnost dalšího vedení trestního stíhání a vázán právním názorem odvolacího soudu dospěl k závěru, že u všech pěti obviněných je dán důvod pro zastavení jejich trestního stíhání s odkazem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. j) tr. řádu a tento svůj postup náležitě odůvodnil.

Proti tomuto rozhodnutí podal státní zástupce v zákonné lhůtě **stížnost**, kterou **Městský soud v Praze** usnesením ze dne 29.01.2015, sp. zn. 61 To 29/2015 jako nedůvodnou **zamítl** s tím, že nalézací soud postupoval správně, když respektoval právní názor odvolacího soudu a trestní stíhání obviněných zastavil, přičemž přihlédl také k tomu, že se jedná o trestnou činnost řadu let „starou“ a že zejména k zahájení trestního stíhání došlo s neodůvodněnou prodlevou.

K dovolání nejvyššího státního zástupce **Nejvyšší soud** usnesením ze dne 20.1.2016 **obě výše uvedená rozhodnutí** (tj. usnesení o zastavení TS obviněných a usnesení o zamítnutí stížnosti proti tomuto usnesení) **zrušil** s odůvodněním, že ve věci nebyly splněny podmínky pro zastavení trestního stíhání z důvodu § 11 odst. 1 písm. j) tr. řádu (když v textu vyhlášené mezinárodní smlouvy musí být nepřipustnost trestního stíhání přímo zakotvena a nelze ji dovozovat jako možný prostředek nápravy vzniklého pochybení) a zdejšímu soudu přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Soud tak, s ohledem na změnu obsazení senátu a skutečnost, že opětovně připojil věc obžalované Hany Š. [redacted] k tomuto řízení, která z něj byla po určitou dobu vyloučena, znovu zahájil hlavní líčení a provedl kompletně celé dokazování.

Všechny obžalované v přípravném řízení využily svého práva a k věci vypovídat odmítly. U hlavního líčení již všechny vypovídaly, vyjma obž. Marie R , která po úvodním vyjádření k věci, odpovídala v zásadě pouze na otázky svého obhájce.

Obžalovaná Iva M ke své osobě soudu sdělila, že již 4 roky žije s přítelem v Holandsku, kde společně vychovávají roční dítě. Vystudovala SOU v Belgické, obor prodavačka textilu a oděvů, maturitu si však nedodělala. Se žádnou ze spoluobviněných se již léta nestýká a žádných obdobných akcí (specifikovaných v obžalobě) se již neúčastní. Dále se vyjádřila k jednotlivým skutkům, v nichž měla dle obžaloby figurovat.

U skutku pod bodem 1. si vzpomněla pouze na to, že držela transparent, ovšem kdyby si to nepřečetla v obžalobě, zřejmě ani to by si dnes již s odstupem času nepamatovala. K dotazům předsedkyně senátu uvedla, že na Palackého náměstí se přišla podívat spíše náhodou a transparent držela proto, že ji o to někdo požádal, resp. žádal obecně, zda by někdo transparent nepodržel. Nápis na něm jí nepřipadal nikterak závadový a vzhledem k množství přítomných policistů, kteří žádným způsobem nezasáhli, neměla důvod o zákonnosti celé akce pochybovat. Pokud by tomu tak bylo, nikdy by do ruky žádný transparent nevezala.

Ke skutku pod bodem 2. spontánně uvedla pouze to, že zřejmě jeli na nějakou demonstraci do Plzně, ovšem s kým to bylo, si již nevybavuje. Ani po doplňujících dotazech předsedkyně senátu si na to s kým, proč a jak na předmětnou akci jela, nevzpomněla.

Ke skutku pod bodem 4. obžalovaná připustila, že se předmětného Dětského dne s tehdejšími přítelem účastnila, ovšem jednoznačně popřela, že by se jakýmkoli způsobem zapojila do jeho organizace či přípravy. Ona sama tam téměř nikoho neznala. Pozván tam byl její přítel, který ji vzal s sebou. Bylo tam odhadem 20 dětí s rodiči, ve věku cca 1 – 9 let. Jednalo se o naprosto normální den věnovaný dětem, kde s nimi stavěli stavebnici Lego Duplo, kreslili, modelovali z plastelíny... atd. Nic závadového s dětmi nedělala a ničeho závadového si ani nevšimla.

Pokud byla dotázána na hnutí RWU uvedla, že se v něm nikdy nijak neangažovala a nikdy se o něj ani nezajímala. Svou účast na akcích pořádaných právě tímto hnutím vysvětlila v podstatě tím, že v té době měla zřejmě špatného přítele, a tak se s ním „někde objevila“. Že by s ní někdo o významu a náplni RWU hovořil, si nevzpomíná, ale domnívá se, že nikoli. Zda se ona sama aktivně dotazovala významů předmětných akcí, si již rovněž nepamatuje, ale je možné, že ano. Dále obžalovaná popřela jakoukoli aktivitu v jakékoli straně či hnutí. Vysvětlila, že v Holandsku má mnoho přítelkyň, které mají za manžele Turky nebo jiné přistěhovalce, a pokud by měla být v něčem takovém aktivní, nemohla by se přece s nimi stýkat. Svojí účastí na demonstracích neměla v úmyslu podporovat jakékoli hnutí. K fotografii (č. 1 na čl. 2059 spisu) zachycující její účast na demonstraci pod bodem 1. obžaloby k dotazu státního zástupce (potažmo i jejího obhájce) vysvětlila, že důvodem, proč na ní má sluneční brýle, by mohl být zánět spojivek, nebo jakýsi pokyn „vezmi si brýle“, nebo ochrana proti slunci a důvodem, proč má roušku přes ústa, byla zřejmě zima. Závěrem obžalovaná spontánně shrnula, že „ se prostě vyskytla ve špatnou dobu na špatném místě, se špatným člověkem“. Vnímá to tak proto, že právě kvůli tomu stojí před soudem, a je stíhaná pro něco, co nevnímá jako špatné, když se demonstrace konaly za hojné účasti policie a nikdo zde nezasáhl a až řádově po 5-6 letech je pro toto jednání stíhaná. Nadpis na transparentu, který nesla (Resistance Women Unity), si dovede přeložit, ale jeho význam si lze vyložit jakkoli, třeba jako „ženský odpor s kočárkami“, prostě význam toho slovního spojení mohl být jakýkoli. Samozřejmě, pokud by v ruce držela transparent s nějakými známými symboly, které by mohly nějakého kolemdoucího oslovit, což by ale nevezala do ruky, tak možná, ale

zde se jednalo o demonstrace, z nichž nešlo poznat vůbec nic, kdy si kolemjdoucí mohli myslet, že „je to jen banda klaunů“.

Obžalovaná Daniela Š ke své osobě uvedla, že pochází ze Slovenska, ale již od roku 2002 žije v ČR. Je svobodná, bezdětná a pracuje jako servírka. Má středoškolské vzdělání s maturitou.

Ve spontánní části své výpovědi uvedla, že do žádné organizace nepatřila, nic neorganizovala, není si vědoma toho, že by cokoli propagovala a celému tomu procesu nerozumí. K dotazům soudu týkající se skutku, pro který je stíhána (bod 4. obžaloby) vysvětlila, že byla na spoustě dětských dnů a zrovna tento konkrétní Dětský den si nepamatuje. Jednalo se zřejmě o dětský den jako každý jiný, na nic výjimečného si nevzpomíná. Kdo a proč ji tam pozval, co konkrétně tam dělala, si již nepamatuje. Kdo jej organizoval, neví, nezajímalo ji to. Spoluobžalovanou M zná, ale neví odkud. Zná i některé další spoluobviněné. O hnutí RWU se dočetla až v trestním spise, do té doby o ničem takovém neslyšela. Žádných demonstrací se neúčastnila. K státním zástupcem předestřené fotografii na čl. 2203 spisu uvedla, že se poznává, že „slečnu se zdviženou pravicí“ (*s níž stojí v popředí v těsné blízkosti, téměř v objetí*) možná viděla, ale nezná ji a tričko na fotce (s nápisem odpor) a zdvižená pravice jí vůbec nevadily. Dětské skládačky, zřejmě z Lega, zachycené na fotografii čl. 2205 (znázorňující mimo jiné žluto-bílý hákový kříž uprostřed něhož je hajlující figurka, dále modro-bílý hákový kříž, tzv. vlčí hák – středověký pohanský symbol a tzv. triskele – jinak také trojramenná svastika) spisu na místě samém neviděla.

Obžalovaná Hana Š ke své osobě uvedla, že je ve čtvrtém měsíci těhotenství, t.č. na nemocenské. Má středoškolské vzdělání v oboru propagační výtvarnictví se zaměřením na aranžování, v oboru ale nikdy nepracovala. Naposledy pracovala na poště jako pracovník poštovní přepravy.

K jednání popsánému pod bodem 3. obžaloby spontánně uvedla, že se předmětné akce účastnila se svým tehdejším přítelem, který byl osloven Dělnickou stranou, aby to tam ozvučil. Ona šla jako jeho doprovod. Zpočátku kontrolovala z prostředka náměstí, zda je vše dobře slyšet a posléze stála u agregátu pod schody a dohlížela na něj. Po nějaké době příteli řekla, ať si tam postaví nějaké kluky a ona se postavila k nějakým holkám, které říkaly, že jsou tam jako hosté z nějaké organizace. Vůbec je neznala, viděla je v té době poprvé, a jak tam stála, jedna z holek ji požádala, aby místo ní podržela vlajku, protože ona měla projev, který potřebovala číst z papíru. Z naivity s tím souhlasila, udělala prostě hloupost. Zkratka RWU jí nic neříkala a jelikož bylo vše řádně nahlášeno a všude kolem byli policisté, vůbec ji nenapadlo, že by se mohlo jednat o něco protizákonného. V hnutí RWU se žádným způsobem neangažovala, ani tam nic neorganizovala, pouze držela vlajku a šla s lidmi v průvodu, neboť jí přítel řekl, že tam to bude bezpečnější. Až později jí došlo, že zřejmě udělala blbost. K dotazu soudu doplnila, že předmětná demonstrace byla asi první, které se účastnila, ne však poslední, protože pan Vandas koupil od přítele jednu tu bednu a chtěl, aby s nimi jezdili a ozvučovali to. Byly to většinou víkendy, tak chtěli být spolu. Spoluobviněné v té době viděla prvně, možná je ještě viděla někdy později, když s přítelem jezdili na ty akce Dělnické strany, ale osobně je neznala. Prvně se osobně viděly de facto až u obhájce poté, co jim byla doručena obžaloba. Vzájemně si předaly kontakty, aby k soudu šly případně společně. K předmětné akci obžalovaná dále uvedla, že se s nikým o ničem nebavila, pouze nesla vlajku a šla v průvodu. Řekla si, že lepší než, aby tam jen tak stála, bude, když se projde, udělá si procházku a pak se vrátí zpátky a pojedou domů. O čem se v průvodu hovořilo, si nevzpomněla. Zažila jich několik, tak tři až čtyři, ale chodila tam pouze proto, že to tam

s přítelem ozvučovali a musela tam tu dobu nějak přečkat. Akce, kde vystupovalo RWU, se účastnila pouze jednou, ostatní akce byly Dělnické strany. RWU ji skutečně nezajímala, brala to tak, že jsou tam nějaké mladé holky, které chtějí něco dělat, ale že to není nic, na čem by se dalo stavět. Měla dojem, že některé výrazy byly možná i „přes čáru“, že ona by to tak neřekla. Vzpomněla si, že tam hovořily něco o Katarském princí, kterého česká vláda propustila, ač měl znásilňovat malé děti, nebo o tom, že určité skupiny lidí jsou upřednostňováni před jinými. Ne se vším však souhlasila. Pocitově věděla, že pod některé věci by se nikdy nepodepsala, pod které, to však, s ohledem na časový odstup, sdělit nedokázala. Závěrem se obžalovaná pokusila k dotazu soudu a státního zástupce sdělit, v čem ji Dělnická strana připadala, jak ji sama nazvala - „normální politická strana“, když uvedla, že žádná jiná politická strana se jí nelíbila a tím, že jezdili na jejich akce, tak se jí na tom asi něco líbilo, ovšem co to bylo, to upřesnit nevěděla.

I obžalovaná Petra J se nejdříve vyjádřila ke své osobě. Uvedla, že je svobodná, bezdětná a pracuje jako specialista zákaznického servisu. Je absolventkou střední polygrafické školy s maturitou. Následně se postupně vyjádřila ke všem třem skutkům, které jí obžaloba klade za vinu.

U skutku pod bodem 5. připustila, že na Mikulášské besídce byla a předmětná tělocvična byla pronajata na její jméno. K dotazům soudu doplnila, že pronájem platila ze svého a besídku dělala, protože má vztah k dětem, ovšem koho to byl nápad, si již nepamatuje. Jednalo se o besídku pro přátele, jejich děti, jejich přátele... v podstatě mohl přijít, kdo chtěl. Kdo ji organizoval, neví, tělocvičnu pronajala a zaplatila ona. Neví, zda vůbec existovaly nějaké pozvánky, ani zda o konání někdo informoval na internetu. Akce nebyla určena pro žádné hnutí a šlo tam pouze o to, aby si děti pohrály a rodiče si mohli trochu odpočinout. Několikrát se tam byl podívat sám ředitel gymnázia a jedině co jej znepokojovalo, byla skutečnost, že neměli prezůvky, což byla skutečně pravda. Vzhledem k tomu, že ani on neshledal, že by tam bylo něco protizákonného, či závadového, domnívala se, že vše je v naprostém pořádku. Pokud by tam byla jakákoli výzdoba propagující jakékoli hnutí, zajisté by se mu to nelíbilo a vedlo by to k jejich vykázání.

O skutku pod bodem 6. se obžalovaná sama zmínila pouze velice stručně, když uvedla, že „tam byla s tím, že akce byla povolena“. K dotazům soudu uvedla, že si již nepamatuje, jak se o akci dověděla, k jakému tématu se pořádala, co tam říkali, ani co od ní očekávala. Šla tam, protože „byla mladá, hloupá, zvědavá a chtěla něco vidět“. Co to mělo být, již sdělit nedokázala. V žádném hnutí se neangažovala ani tehdy, ani dnes. Skutečnost, že nesla transparent s nápisem Resistance Women Unity vysvětlila tím, že ji někdo řekl „pojď“ a tak šla a rovněž tím, že byla mladá a hloupá. Dopředu to neplánovala a ani nějak nepřemýšlela, co dělá, bylo to spontánní. Obžalovaná dále rozvedla, že celá akce byla monitorována policií a každý musel projít policejní kontrolou. Dokonce jí po takovéto kontrole policisté dali do ruky smotaný transparent nebo vlajku s tím, ať „jim to odnese“. Zřejmě poté co zkontrolovali jeho nezávadnost. Policisté také doprovázeli samotný průvod městem a nikdo z nich neřekl, že by se dělo něco nezákonného.

Ke skutku pod bodem 7. obžaloby obžalovaná uvedla, že ji tam pozval bývalý přítel a protože měli společně známé, účast byla obdobná s tím rozdílem, že zde nic nezařizovala. Byly tam různé atrakce pro děti, v podstatě obdobné jako u Mikulášské besídky (specifikované pod bodem 5. obžaloby). Děti sice nemá, ale byla se tam podívat. Bojí se jich, tak se učí na těch cizích. V současné době se již dětských akcí z časových důvodů neúčastní.

Obžalovaná se dále vyjádřila k položeným dotazům, kdy zejména uvedla, že žádná z akcí pro děti nebyla určena pro konkrétní skupinu lidí, mohl tam přijít kdokoli. Nikdo tam

neměl za cíl propagovat či podporovat fašismus a ani si nedovede představit, jakým způsobem by to měli činit. Tyto akce neměly s politikou nic společného. Na dotazy týkající s hnutí RWU, nápisů, které měli na předložených fotografiích muži na tričkách - „POW – Presoners of War“, „Blood and Honour“ či „Good Night Left Side“, obžalovaná odpovídala vesměs vyhýbavě. K fotografii na čl. 2301 spisu, kde je zachycen diplom s nápisem „Resistence Women Unity“ uvedla, že diplomy s takovým nápisem tam neviděla. K dotazům obhájce závěrem uvedla, že na žádné z akcí nechtěla podporovat či propagovat žádné neonacistické hnutí, neviděla tam nikoho, kdo by tak činil a ani žádné symboly tohoto charakteru.

Obžalovaná Marie R ke své osobě uvedla, že již od roku 2010 žije a pracuje ve Finsku. Kromě toho tam studuje na Vyšší odborné škole obor digitálních produktů a věnuje se charitativní činnosti pro rozvoj vesnice v Ugandě. Je vdaná a děti zatím nemá.

Následně se vyjádřila k jednání, z něhož je obžalovaná. Uvedla, že je to již dávno, proto je těžké si vzpomenout. Pamatuje si však, že v té době pracovala jako účetní ve společnosti Axenger a pozvánka na předmětnou Mikulášskou besídku tam byla volně k dispozici. Nebylo to tedy určeno pouze pro děti krajní pravice, nýbrž pro všechny děti, mohl tam přijít kdokoli. Ona tam přišla sama. Chtěla se naučit zacházet s dětmi, tak si s nimi hrála. Přes úvodní prohlášení, že se pouze vyjádří k věci a odpoví na dotazy svého obhájce, obžalovaná nakonec odpověděla i na několik dotazů předsedkyně senátu. Uvedla, že předmětná dětská akce byla jediná, které se zúčastnila. Kdo ji zařizoval, neví, ona to nebyla. Neuvědomuje si, že by tam měla probíhat nějaká trestná činnost. Na nic konkrétního si již nevzpomíná, ale nic závadového tam určitě nebylo, jednalo se o klasický dětský den. Jména spoluobviněných jí nic neříkají. Přítomnou obž. J. poznává dle obličeje. Zkratku RWU viděla ve spise. Něco jí sice říká, ale s odstupem času již neví co. Závěrem k dotazu obhájce obžalovaná shrnula, že na předmětné Mikulášské besídce určitě nechtěla propagovat ani podporovat žádné hnutí, které by směřovalo k potlačování práv a svobod. Zda tam někdo něco takového dělal, si již nepamatuje. Ona sama by nikdy nedělala nic, co je v rozporu se zákonem, to ví jistě. Nejednalo se tam o nic jiného, než o hraní s dětma.

Soud během hlavního líčení provedl dokazování množstvím **listinných důkazů**. Jednalo se zejména o odborný posudek zpracovaný Katedrou politologie a mezinárodních vztahů Fakulty filosofické Západočeské univerzity v Plzni (dále též „Ústavu“), který ve svém úvodu definoval pravicový extremismus jako takový a dále se zabýval především neregistrovaným hnutím RWU (Resistence Women Unity), jeho charakterem, působností, aktivitami, cíli, propojením s hnutím Národní odpor atd., a dále pak o listiny, vztahující se k jednotlivým v obžalobě uvedeným skutkům, označené jako protokoly o ohledání (jejichž předmětem bylo ohledání webových stránek hnutí Resistance Women Unity, organizace Národní odpor, YouTube.com zobrazených na zájmových zařízeních), **analýzy internetových stránek www.women-unity.org a www.odpor.org**, protokoly o ohledání a vyhodnocení věcí zajištěných v rámci domovních prohlídek, zprávy Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu služby kriminální policie a vyšetřování (dále též „ÚOOZ SKPV“), protokoly o odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, dále pak fotografie (zejména z internetových stránek hnutí), atd.

Z odborného posudku Ústavu, zpracovaného Mgr. et Mgr. Janem Ptáčníkem a Mgr. Petrem Krčálem mimo jiné vyplývá, že vznik neregistrovaného hnutí RWU lze datovat do roku 2007, kdy vzniklo převážně partnerkami českých neonacistů, přičemž jeho cílem byla podpora pravicově - extremistické scény a naplňování tradiční role ženy (zde výchova dětí

k národnímu nacionalismu). Hnutí bylo založeno na decentralizovaném principu, tj. absentuje zde vůdčí osobnost a oficiální členství. Zabývalo se širokou škálou aktivit, jako např. morální a hmotnou podporou vybraných vězňů, pořádáním různých kulturních akcí a akcí pro děti, aktivní účastí na demonstracích, výrobou a distribucí propagačních materiálů atd. Vycházelo z premis národního socializmu a podoba jeho fungování a aktivit byla ovlivněna hnutím typu Národní odpor a Autonomní nacionalisté. Na základě analýzy předložených materiálů dospěli zpracovatelé k názoru, že neregistrované hnutí RWU vycházelo z myšlenek nacismu, neonacismu, rasismu a antisemitismu. Ovšem vzhledem k tomu, že některé z analyzovaných symbolů jsou v naprosté logické kontradikci, lze jejich ideové základy interpretovat nedostatečnou znalostí obsahu nacistické ideologie, s čímž souvisel selektivní výběr využívané symboliky a jednoduchých hesel. Zájem na hlubším proniknutí do obsahu nacistické ideologie a jejím pochopení z dostupných materiálů nevyplýval. Ideové základy hnutí založené na silné ikonografii lze interpretovat jako prázdné symbolické fráze, které sloužily pouze k posilování skupinové koheze a manifestaci příslušnosti k pravicově - extremistické scéně. Analyzované materiály obsahovaly velké množství otevřené či skryté symboliky používané historickými či existujícími hnutími, jejichž ideová náplň se zakládá na myšlenkách rasismu, xenofobie, antisemitismu, nacismu a neonacismu. Pro členky RWU tato symbolika znamenala prakticky výhradně deklaraci příslušnosti k pravicově - extremistické scéně, další důvody jejího používání nebyly dostatečně důležité, aby byly relevantní. Prezentovaný význam této symboliky nespočíval na ideologických základech, ale pouze na manifestaci výše popsané příslušnosti a ideové orientace. Reálný význam konkrétních symbolů nebyl ze strany členek RWU téměř vůbec reflektován. Zkoumanou symboliku lze zcela určitě užít k propagaci hnutí, jejichž ideová náplň se zakládá alespoň z části na myšlenkách rasismu, xenofobie, antisemitismu, nacismu, neonacismu atd., je však otázkou, do jaké míry propagace prováděná RWU překračuje hranice pravicově - extremistické scény. Zdá se, že překročení je spíše marginální, pro majoritní společnost takřka bezvýznamné. Pokud jde o internetové stránky RWU (které po zásahu PČR, již v době zpracování posudku nevykazovaly žádné známky aktivní činnosti), neobsahovaly kromě informací o propojení s hnutím Národní odpor a Autonomní nacionalisté (formou odkazů na jejich internetové stránky, fotografií a upoutávek na jejich akce) nic, co by bylo možno bez výhrad označit za propagaci rasismu a neonacismu. Nevyskytovala se na nich otevřená extremistická rétorika ani symbolika, jejich obsah byl zaměřen zejména na (výše uvedené) aktivity RWU.

Závěrem zpracovatele Ústavního znaleckého posudku shrnuli, že v případě RWU se nejednalo o hnutí ideologické v pravém slova smyslu, využívalo pouze prázdnou symboliku. Nešlo však ani o hnutí vyloženě extremistické, neboť chyběl násilný rozměr jeho činnosti. Nepochybně však šlo o hnutí pravicový extremismus podporující a propagující, ovšem v rámci majoritní společnosti byla značná část jejich činnosti irelevantní, když aktivity jejich členek obvykle nepřesahovaly hranice pravicově – extremistické scény. Primárním faktorem existence a činnosti RWU byla socializace jeho členek v silně deviantním prostředí, přičemž v případě jejich desocializace od extremistického prostředí, by zřejmě došlo k jeho úplné deaktivaci. Propojení s neregistrovaným hnutím Národní odpor vyplývá z mnoha skutečností, dokonce v rovině personálních kontaktů byla existence RWU aktivitami Národního odporu determinována.

Dle obžaloby státního zástupce se měly všechny obžalované svým jednáním v ní popsaném dopustit **restného činu podpory a propagace hnutí směřujících k potlačení práv a svobod člověka podle § 260 odst. 1, 2 písm. a), b) zákona č. 140/1961 Sb.,**

trestního zákona, účinného v době spáchání posuzovaného jednání (dále též „tr. zákona“). Předtím, než soud zhodnotí provedené dokazování a odůvodní své závěry, považuje za nezbytné tuto skutkovou podstatu vysvětlit. Žalovaného trestného činu v základní skutkové podstatě se dle § 260 odst. 1 tr. zák. dopustí ten, kdo podporuje nebo propaguje hnutí, které prokazatelně směřuje k potlačení práv a svobod, nebo hlásá národnostní, rasovou třídní nebo náboženskou zášť, nebo zášť vůči jiné skupině osob. Ve kvalifikované skutkové podstatě dle odst. 2 písm. a) téhož ustanovení tr. zákona potom ten, kdo čin popsany v základní skutkové podstatě spáchá tiskem, filmem, rozhlasem, televizí, nebo jiným podobně účinným způsobem a dle odst. 2 písm. b) téhož ustanovení tr. zákona dále ten, kdo jej spáchá jako člen organizované skupiny.

Objektem tohoto trestného činu je ochrana základních lidských, občanských práv a svobod a rovnoprávnost lidí bez rozdílu rasy, etnické skupiny, národnosti, jazyka a náboženství, politického nebo jiného smýšlení, sociální příslušnosti nebo původu. Především jsou to základní práva a svobody uvedené v Listině základních práv a svobod.

Objektivní stránka tohoto trestného činu spočívá v podpoře a propagaci hnutí, které prokazatelně směřuje k potlačení práv a svobod člověka, nebo hlásá národnostní, rasovou, náboženskou či třídní zášť nebo zášť vůči jiné skupině osob. Podpora může mít podobu materiální (např. poskytování finančních darů, technických prostředků, nákup propagačních tiskovin, předmětů, doplnku s cílem přispět na rozvoj hnutí apod.) nebo morální (např. získávání příznivců, utvrzování stávajících příslušníků v jejich počínání, umožnění publikace článků prezentujících ideologií hnutí, poskytnutím prostor pro činnosti hnutí, poskytováním služeb atd.). Propagaci lze definovat jako jednání, kterým se pachatel buď sám, nebo za účasti dalších osob, snaží toto hnutí uvádět ve známost, šířit jeho ideologii mezi lidmi buď přímo (veřejné oslovování, vyzdvihování hnutí, hlásání ideologie atd.) nebo nepřímo (prostřednictvím publikace filmu, knih a jiných uměleckých děl). Zároveň musí existovat úmysl pachatele takovýmto jednáním ovlivnit další osoby. Trestní zákon však nepožaduje zjištění konkrétního ovlivnění jako následku trestného činu, postihuje samotný fakt podpory a propagace hnutí, který směřuje k potlačení práv a svobod.

Subjektem tohoto trestného činu může být jakákoliv trestně odpovědná osoba.

Subjektivní stránka vyžaduje úmysl, je tedy třeba, aby pachatel znal alespoň v obecných rysech povahu jím propagovaného nebo podporovaného hnutí, věděl, že jde o hnutí, které prokazatelně směřuje k potlačení práv a svobod člověka nebo hlásá národnostní, rasovou, náboženskou či třídní zášť a chtěl tímto jednáním toto hnutí podporovat nebo propagovat, popřípadě byl srozuměn s tím, že jeho jednání takového hnutí podporuje nebo propaguje. Není přitom nutné, aby pachatel byl přímo členem takového hnutí nebo byl se členy tohoto hnutí v bezprostředním kontaktu.

Okolností podmiňující použití vyšší trestní sazby (dle odst. 2 písm. a) § 260 tr. zákona) je zde spáchání činu tiskem, filmem, rozhlasem, televizí nebo jiným podobně účinným způsobem, pod což lze bezpochyby zahrnout též jeho spáchání prostřednictvím veřejně přístupných internetových stránek a dále pak (dle odst. 2 písm. b) § 260 tr. zákona) jeho spáchání jako člen organizované skupiny, kterou lze definovat jako sdružení více (nejméně tří) osob, v němž je provedena určitá dělba úkolů mezi jednotlivé členy sdružení a jejich činnost se v důsledku toho vyznačuje plánovitostí a koordinovaností, což zvyšuje

pravděpodobnost úspěšného provedení trestného činu, a tím i jeho nebezpečnost pro společnost. Skupina nemusí mít trvalejší charakter, nevyžaduje se výslovné přijetí do skupiny, postačí, že se do ní pachatel fakticky včlenil a aktivně se na její činnosti podílel.

Dle § 3 odst. 1 tr. zákona je trestným činem čin pro společnost nebezpečný, jehož znaky jsou uvedeny v trestném zákoně. Jedná se zde o tzv. materiální znak skutkové podstaty trestného činu. Dle odst. 2 téhož ustanovení, není čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, trestným činem, i když jinak (formálně) vykazuje znaky trestného činu. Stupeň nebezpečnosti trestného činu pro společnost je ve smyslu odstavce 3 citovaného ustanovení určován zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou.

Po zhodnocení všech provedených a shora specifikovaných důkazů má soud za prokázané, že obžalované M , Š a J se zúčastnily předmětných demonstrací, shromáždění, resp. manifestů (dále též „Demonstrace“) specifikovaných pod body 1., 2., 3. a 6. výroku tohoto rozsudku a obžalované M Š , J a R se zúčastnily Dětských dnů či Mikulášských besídek (dále též „Dětské dny“) specifikovaných pod body 4., 5. a 7. výroku tohoto rozsudku. Žádná z obžalovaných svoji účast na žádné z těchto „akcí“ nespороvala, naopak ji před soudem všechny potvrdily. Kromě toho je jejich účast (ve většině případů) zadokumentovaná rovněž na fotografiích založených ve spise.

Jelikož se zde de facto jedná o dva typy akcí, bude se soud pro přehlednost zabývat postupně nejdříve Dětskými dny a posléze Demonstracemi.

Pokud jde o **Dětský den, který se konal ve dnech 31.5.2008 až 1.6.2008 ve Vlastějovicích (viz. bod 4. výroku rozsudku)**, jehož se zúčastnily mimo jiné obžalované M a Š , spis obsahuje množství obrazových materiálů, získaných zejména z internetových stránek hnutí a z PC zajištěných v rámci domovní prohlídky, toto potvrzující. Většinou se jedná o fotografie zobrazující různé dětské aktivity nezávadného charakteru, jako např. skákání v pytlích, lovení rybiček atd. Nachází se zde ovšem také fotografie, na nichž jsou zachyceny účastníci této akce, včetně obou obžalovaných, opakovaně společně s dětmi před transparentem s nápisem Resistance Women Unity. Je evidentní, že se nejedná o náhodu, a že jde zjevně o akci určenou především pro členy a příznivce tohoto hnutí, resp. jejich děti. Dále se ve spise nachází další nejméně dvě fotografie, na nichž jsou zachyceny více, či méně známé symboly nacismu. Na fotografii na čl. 2203 spisu je vyobrazená obžalovaná Š v těsném objetí se samostatně stíhanou Lucií K , která má výmluvně zdviženou pravici. K tomu zřejmě není třeba nic dodávat. Na fotografii na čl. 2205 jsou zachyceny Dětské skládačky z lega znázorňující mimo jiné žluto-bílý hákový kříž uprostřed něhož je hajlující figurka, modro-bílý hákový kříž, dále pak tzv. vlčí hák a triskele nazývaná také trojramenná svastika, vše užíváno mimo jiné nacistickým Německem a jeho jednotkami za 2. světové války. Je zde tedy patrná jakási (více či méně úspěšná) snaha přinejmenším o manifestaci identifikace s pravicovou scénou a následně o propagaci hnutí RWU a jeho ideologie (ať již formou nápisů na transparentech, na oblečení účastníků, symbolů složených z hraček, pořizováním fotografií toto zachycující a zejména jejich zveřejňováním a internetových stránkách). Zároveň je zde patrná snaha poskytnout dětem v rámci svátku Dne dětí, co možná nejzajímavější program rozvíjející jejich znalosti, schopnosti a dovednosti, což

samozřejmě nelze hodnotit jinak než pozitivně, ať by byla motivace organizátorů posuzované akce jakákoli. A nic na tom dle názoru soudu nemůže změnit ani fakt, že na výše popsané (závadové) fotografii na čl. 2205 jsou prezentovány fašistické symboly, které jak vyplývá z jejich kumulace na jednom místě (na jedné fotografii), zřejmě nesložily náhodně přítomné děti, nýbrž cíleně přítomní dospělí (přátele, sympatizanti, či přívrženci RWU). Jelikož ze žádného z provedených důkazů nevyplývá, že by to byly právě obžalované M a Š, nelze pouze z toho, že jsou vyfoceny před transparentem RWU, dovozovat jejich trestněprávní odpovědnost. Přestože soud je toho názoru, že zejména u obžalované M se zde nejedná o náhodnou účast na předmětné akci, když nakonec i sama připustila, že se několika akcí zúčastnila, kdy fakticky dělala doprovod svému tehdejšímu příteli, nelze z jediného izolovaného důkazu – fotografie obžalovaných (společně s ostatními) před transparentem RWU dovozovat jejich propagaci a už vůbec ne podporu hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod člověka ve smyslu ustanovení § 260 tr. zákona, za které lze hnutí RWU, dle odborného posudku ústavu, vycházející přímo z myšlenek nacismu, neonacismu, rasismu a antisemitismu, zajisté považovat. V podstatě lhostejné chování obžalované Š, která před soudem uvedla, že jí zdvižená pravice spoluobviněné K zachycená na společné fotografii nevadí, lze možná považovat za nevhodné, nevkusné až amorální, ovšem již nikoli za trestní, neboť nebylo prokázáno, že by se ona sama takového či obdobného jednání kdy dopustila.

Pokud jde o **Mikulášskou besídku, která se konala dne 6.12.2008** v tělocvičně Gymnázia prof. J. Patočky v Praze (**viz. bod 5. výroku rozsudku**), provedeným dokazováním nevznikly žádné pochybnosti o tom, že obžalované J a R se jí zúčastnily a rovněž tak o tom, že se obžalovaná J podílela na zajištění vhodných prostor pro její konání. Přestože se snažila před soudem tvrdit, že tělocvičnu zajistila prakticky náhodou, když vůbec netušila, kdo celou akci organizuje, z provedeného odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu je na několika místech patrné, že komunikovala ohledně toho s Michaelou D, která byla za trestnou činnost obdobného charakteru, páchanou v souvislosti s hnutím RWU, rovněž stíhána. Nakonec organizátor celé akce – hnutí RWU - je také vytištěn na diplomech (viz fotografie na čl. 2301 spisu), které byly určeny účastníkům akce, především dětem. V kontextu toho, že toto nebyla jediná akce pořádána hnutím RWU, které se obžalovaná J účastnila, její náhodná účast a neznalost alespoň v obecných rysech povahy hnutí RWU je prakticky vyloučena. Soud má tedy za to, že obžalovaná J si byla vědoma toho, že akce je organizovaná pro přívržence hnutí RWU a jejich děti a nikoli náhodná. Ovšem za situace, kdy ve spise není jediný důkaz jakékoli formy závadového chování obžalovaných vůči přítomným dětem, směřující k jejich ovlivňování či manipulování směrem rasistickým, xenofobním či jinak extremistickým, přičemž popis chování obžalované R dokonce v obžalobě úplně chybí, nelze zde dle názoru soudu dovodit jejich trestní odpovědnost.

Pokud jde o **Dětský den, který se konal ve dnech 30.5.2009 až 1.6.2009 ve Vlastějovicích (viz. bod 7. výroku rozsudku)**, nejen že v obžalobě absentuje v této souvislosti popis jakéhokoli chování obžalované J, nýbrž ve spise není jediný důkaz toho, že by se předmětné akce zúčastnila, až na to, že toto sama před soudem potvrdila. Není tak zřejmé, jakým způsobem se vůbec měla žalovaného jednání dopustit.

Na základě provedeného a výše popsaného dokazování lze uzavřít, že se zde jednalo o akce organizované především pro uzavřenou společnost členů a příznivců hnutí RWU resp.

neofašistické scény a jejich děti, pouze ojediněle pro další hosty. Lze se tak ztotožnit s posudkem Ústavu, že šlo o propojení běžných aktivit s aktivitami RWU ve prospěch pravicově extremistické scény, kdy hlavním motivem bylo deklarovat svou příslušnost k ní a ideovou orientaci, přičemž aktivita jeho členek zde byla zaměřena téměř výhradně dovnitř pravicově extremistické scény, nikoli navenek. K témuž mělo sloužit i použití nacistických symbolů a jejich následná prezentace na internetu. Je možno uzavřít, že výzdoba a využití těchto symbolů na propagačních materiálech i dětských hračkách měla význam spíše ornamentální než ideový. Co přesně se na těchto akcích odehrávalo, se prokázat nepodařilo. Je však evidentní (z množství fotek zachycujících různé hry či soutěže pro děti), že se jednalo vesměs o nezávadný program určený pro pobavení dětí.

Je sice pravdou, že obžalované Iva M , Daniela Š , Petra J a Marie R se předmětných akcí zúčastnily, ovšem nebylo prokázáno, že by chtěly, věděly nebo přinejmenším byly srozuměny s tím, že výstup z těchto akcí, včetně výše specifikovaných fotografií s nacistickými symboly bude zveřejněn na internetových stránkách. Nepodařilo se rovněž prokázat, kdo předmětné symboly ze stavebnice Lego vyhotovil, kdo je následně umístil na internetové stránky RWU a dokonce ani to, kdo byl jejich správcem. Rovněž tak se nepodařilo vyvrátit obhajobu obžalovaných, že akce měly sloužit především pro pobavení dětí, a že žádných jiných aktivit se nejen neúčastnily, ale ani nevšimly. Nebylo ani prokázáno, že by chováním obžalovaných (resp. kterékoli obžalované) došlo k faktickému či alespoň potencionálnímu ovlivňování dětí směrem k rasové, kulturní, náboženské či jiné intoleranci, resp. jakémukoli jiného projevu extremismu. Zajištění potřebných prostor na Mikulášskou besídku ani společné fotografie s transparenty RWU, ve výše popsaném kontextu, nelze hodnotit jako zásadní ohrožení objektu žalovaného trestného činu. Dětské akce směřovaly především dovnitř hnutí, byly určeny pro příznivce RWU a možnost ovlivnění veřejnosti byla zcela minimální. Případné vzájemné utvrzování ve správnosti vlastních, resp. společných pravicově extrémistických postojů v tomto případě nedosahuje stupně společenské nebezpečnosti trestného činu.

Z provedených důkazů tak nelze jednoznačně a beze vší pochybnosti dovést, že obžalované chtěly, věděly nebo alespoň byly srozuměny s tím, že svojí účastí na těchto akcích budou podporovat nebo propagovat hnutí ve smyslu § 260 tr. zákona. S ohledem na způsob a rozsah jejich účasti, zde nemohly ani předvídat trestnost svého jednání.

Vzhledem k tomu, že se po objektivní ani po subjektivní stránce neprokázalo, že by účast obžalovaných na Dětských dnech a způsob jejich chování na těchto akcích bylo možno kvalifikovat jako trestný čin podpora a propagace hnutí směřujících k potlačení práv a svobod člověka podle § 260 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zák. č. 140/61 Sb. byly obžalované pro tyto skutky obžaloby zproštěny, neboť v žalobním návrhu označené skutky nejsou trestným činem.

Pokud jde o **Demonstrace**, které se konaly **dne 19.1.2008 na Palackého nám. v Praze 2 (viz. bod 1. výroku rozsudku) a dne 1.3.2008 na nám. Emila Škody v Plzni (viz. bod 2. výroku rozsudku)**, jejíž společným jmenovatelem je mimo jiné účast obžalované Ivy M , která v obou případech držela transparent s nápisem Resistance Women Unity, má soud za prokazané, že tomu tak skutečně bylo. Jednak je to zřejmé z fotografií (resp. jejich fotokopií) založených ve spise a jednak to obžalovaná sama připustila. Jaká byla její motivace k účasti a zapojení se do předmětných demonstrací pořádaných hnutím Národní odpor, resp. Autonomní nacionalisté v obžalobě popsaným způsobem se vyjádřit nedokázala. Svojí účast

souhrnně odůvodnila „špatným přítelem“ a zapojení se formou nošení transparentu v podstatě náhodou, kdy byla „někým požádána“ a žádosti pouze vyhověla. Jejím tvrzení, že se o hnutí RWU, jeho zaměření, ideologii atd. nezajímala a žádným způsobem se v něm neangažovala, lze možná do jisté míry věřit, ovšem vzhledem k tomu, že se účastnila nejméně tři jejich akcí (popsaných v obžalobě), musela si být alespoň v hrubých rysech vědoma toho, že se nejedná o žádné bezvýznamné shromáždění (jak sama uvedla) „klanů“, nýbrž organizované akce s konkrétním zaměřením a cílem. Podtrhuje to i fakt, že na akci v Praze 2 jsou vedle ní zachyceni muži s transparentem „Společně proti občanským právům“ (viz fotografie na čl. 2060 spisu) a rovněž její oblečení, ve kterém je na obou demonstracích zachycena, z něhož je patrná snaha o zastření její identifikace (tmavé sluneční brýle, šátek přes obličej). Vysvětlení obžalované, že tomu tak mohlo být proto, že mohla mít zánět spojivek, či uposlechla něčího pokynu, aby si je prostě vzala, resp. jí byla zima (pokud jde o šátek přes ústa) lze těžko uvěřit, neboť obdobným způsobem tam byly zahalené v podstatě pouze osoby zainteresované, nikoli přihlížející. Rovněž tak její vysvětlení ohledně smyslu spojení „Resistance Women Unity“, kdy za situace, kdy připustila, že zná význam jednotlivých slov, uvedla, že se dá vyložit jakkoli, např. jako „ženský odpor s kočárky“, lze hodnotit jako skutečně chabý pokus o bagatelizaci celé projednávané věci. Jak si jistě musela všimnout, žádné kočárky na místě demonstrace nebyly. Naopak její shrnutí, že „se prostě vyskytla ve špatnou dobu na špatném místě, se špatným člověkem“, považuje soud za velice výmluvné, když nakonec plně odpovídá závěru odborného posudku Ústavu, dle kterého primárním faktorem existence i činnosti RWU je socializace členek v silně deviantním prostředí. V kontextu s výše uvedeným soud hodnotí chování obžalované M v rámci předmětných Demonstrací (objektivně), jako určitou formu propagace hnutí RWU, které lze bezesporu vnímat jako hnutí směřující k potlačení práv a svobod člověka, když jej takto hodnotí nejen zpracovatele posudku Ústavu, ale i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku PST 1/2009-348 ze dne 17.2.2010, kterým byla rozpuštěna Dělnická strana. Ovšem úmysl obžalované v tomto směru, již tak jednoznačně dovést dle názoru soudu z provedeného dokazování nelze. S ohledem na věk obžalované v době projednávaných demonstrací (22 let), její dosažené vzdělání a ovlivnění tehdejšími přítelem, který ji zřejmě do „závadové společnosti“ uvedl, lze celkem pochopitelně uvěřit, že svojí účastí neměla v úmyslu jakékoli hnutí podporovat. Motivace jejího jednání zřejmě odpovídala (v souladu s ústavním posudkem) potřebě někam patřit, což je za popsanych okolností celkem pochopitelné.

Obdobně soud vnímá i účast obžalované Hany Š na **shromáždění konaném na náměstí Jiřího z Poděbrad v Praze 3 dne 1.5.2008** uspořádaném hnutím Národní odpor, kde držela vlajku RWU (**viz. bod 3. výroku rozsudku**). Sama obžalovaná uvedla, že na akci doprovázela svého tehdejšího přítele, který ji ozvučoval. Z jejího počínání je zřejmé, že byla svým přítelem do značné míry ovlivněná, což je vcelku přirozené, a nad rámec důkazů obsažených ve spise připustila, že se účastnila několika podobných akcí pořádanými Dělnickou stranou v podstatě z obdobného důvodu. Jako jediná z obžalovaných se k věci dle názoru soudu vyjádřila s větší mírou upřímnosti a sebereflexe, ač samozřejmě její vyjádření, že se na shromáždění „s nikým o ničem nebavila, pouze nesla vlajku a šla v průvodu, neboť jí přítel řekl, že je to bezpečnější“, lze považovat přinejmenším za značně nevěrohodné. Ani její další vyjádření, že „lepší než, aby tam jen tak stála, bude, když se projde, udělá si procházku a pak se vrátí (s přítelem) zpátky a pojedou domů“, nelze považovat za věrohodné, neboť těžko si lze představit pohodovou procházku za účasti davu a asistence policie. Soud nemá pochyb o tom, že se obžalovaná aktivně zúčastnila předmětné akce, když držela, resp. posléze nesla vlajku RWU. Nemá důvod obžalované nevěřit, pokud uvádí, že se předmětného jednání

dopustila z naivity či „hlouposti“, což ji došlo až později, fakticky až, když začala být v této souvislosti trestně stíhána. Bez ohledu na to, dospěl soud k závěru, že formálně svým jednáním hnutí RWU prakticky přinejmenším propagovala. Ovšem o existenci jejího úmyslu tímto jednáním ovlivnit další osoby, v kontextu pochybností zhotovitelů posudku Ústavu, ohledně schopnosti hnutí RWU ovlivnit většinovou společnost vůbec, má soud značné pochybnosti.

Pokud jde o účast obžalované Petry J. na **manifestu pořádaném Dělnickou stranou dne 1.5.2009 v Brně (viz bod 6. výroku rozsudku)**, nemá v tomto směru soud žádných pochybností. Vyplývá to, jak ze spisové dokumentace, tak i z vyjádření jí samotné. Rovněž tak ani o způsobu jejího zapojení, zde není sporu, když obžalovaná označena na rukávu páskou SANI nesla transparent s nápisem Resistance Women Unity (viz mimo jiné fotografie na čl. 2475 spisu). Výpověď obžalované ve stylu „já nic, já muzikant“ vyzněla značně vágně. V podstatě nic neví, nic si nepamatuje, nic neplánovala, o ničem nepřemýšlela a prakticky ví pouze to, že na žádné z akcí (kterých se zúčastnila) nechtěla podporovat či propagovat žádné neonacistické hnutí, ani tam neviděla nikoho, kdo by tak činil. Chtít tak skutečně nemusela, ovšem aby neviděla a neslyšela, co se na předmětné akci odehrávalo, je přinejmenším s podivem. Závěru, že celou situaci nemusela správně vyhodnotit, nahrává zejména její věk v době projednávaného jednání, kdy dosáhla pouhých 19 let. Přesto je soud toho názoru, že i ona svým jednáním hnutí RWU čistě formálně vzato (nesením transparentu) propagovala a (označením SANI) také podporovala.

Po provedeném dokazování soud shrnuje, že všechny obžalované se předmětných demonstrací zúčastnily, přičemž každá z nich popsáním způsobem. Obžalovaná M držela, případně nesla transparent s nápisem Resistance Women Unity, obžalovaná Š držela vlajku RWE a obžalovaná J, byla při pochodu s transparentem s nápisem Resistance Women Unity označena na rukávu páskou SANI, působila tedy jako zdravotník. Prakticky všechny se hájily mimo jiné také tím, že demonstrací byla v hojném počtu přítomná Policie ČR a žádným způsobem nezasáhla, což je utvrzovalo v tom, že se ničeho protiprávního nedopouští. Ač lze dle názoru soudu tuto skutečnost stejně dobře vysvětlit tím, že tomu tak bylo, neboť bylo počítáno s případným represivním zásahem ze strany policie, nepovedlo se tuto jejich obranu prakticky prolomit, když se i Městský soud ve svém usnesení ze dne 27.3.2014 sp. zn. 61To 69/2014, vyjádřil obdobným způsobem. Proč zde policie (za situace, kdy před jejíma očima měla být páchána závažná trestná činnost stíhána s několikaletým odstupem), nezasáhla, se zjistit nepodařilo (ani po zainteresování státního zástupce). Ovšem, pokud by na předmětných demonstracích docházelo k tak závažnému jednání, které by naplňovalo žalovanou skutkovou podstatu, bylo namístě je rozpustit.

Obžalované si s ohledem na svůj věk a vzdělání zřejmě vůbec nemusely uvědomovat, že svou účastí na demonstracích propagují, resp. podporují hnutí RWU, tedy dle odborného posudku Ústavu hnutí, ač ne přímo extremistické, ale pravicový extremismus podporující a propagující, přesto to tak čistě formalisticky činily. Za situace, kdy z citovaného posudku vyplývá, že značná část činnosti hnutí RWU je v rámci majoritní společnosti irelevantní, soud zkoumal, zda lze takto vnímat i výše popsané demonstrace. Dospěl v tomto směru k závěru, že nikoli z každé účasti osob na demonstracích, lze dovodit trestněprávní odpovědnost. V souladu se závěry zmiňovaného posudku Ústavu, soud dovodit, že základním motivem obžalovaných byla touha někam patřit a nikoli kohokoli názorově či jinak ovlivňovat,

podporovat či cokoli propagovat. Pokud tedy jde o subjektivní stránku, přímý úmysl obžalovaných zde lze naprosto vyloučit. I pokud by soud přinejmenším u obžalované M dovodil úmysl nepřímý, jelikož se demonstrací účastnila opakovaně (nejméně dvakrát) v tmavých slunečních brýlích se šátkem přes obličej, požadovaný materiální znak skutkové podstaty žalovaného trestného činu tím ale nenaplnila. Za situace, kdy se obžalované předmětného jednání dopustily ve velice mladém věku (některé až věku blízkém věku mladistvých), protože chtěly někam patřit, někomu vyhovět či zaujmout, a prakticky ze své „pozice“ nemohli veřejné mínění v zásadě nijak ovlivnit (s ohledem na míru jejich účasti a intenzitu jednání), považuje soud stupeň nebezpečnosti pro společnost u všech obžalovaných za nepatrný.

Ze všech výše uvedených důvodů tedy soud podle § 226 písm. b) tr.ř. zprostil obžalované viny v celém rozsahu (jak pro Dětské dny, tak i pro Demontrace), neboť jejich jednání nenaplnuje všechny znaky trestného činu, který jim byl kladen za vinu, ani žádného jiného trestného činu (když zde u většiny obžalovaných absentuje subjektivní stránka ve formě úmyslu a u všech materiální znak trestného činu) a nebyl důvod pro postoupení věci jinému orgánu k jinému jejímu vyřízení.

Pouze pro úplnost soud uvádí, že všechny návrhy na doplnění dokazování (vznesené v podstatě pouze ze strany obhajoby, neboť obžaloba žádné neměla), vzhledem k výše popsaným závěrům, pro nadbytečnost zamítl, neboť by ani jejich případné provedení, nemohlo vést k jinému rozhodnutí soudu.

S názorem obhajoby ohledně nepoužitelnosti informací získaných z počítačů zajištěných při domovních prohlídkách, konkrétně z výpisů z různých komunikátorů (např. ICQ, skype atd.) a dále z dopisů či mailů, bez příslušného příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu v těchto komunikátorech, se soud neztotožňuje, neboť tento příkaz zde (dle názoru soudu) nelze aplikovat, protože se vydává do budoucna tj. za účelem zachycení v budoucnu uskutečněné telefonické či mailové komunikace, nikoli na komunikaci z minulosti uchovávanou v zajištěném počítači. Nebylo by zde možné, za tímto účelem vydat ani příkaz ke zjištění údajů o uskutečněném telekomunikačním provozu, jelikož ten nepostihuje obsah komunikace (neslouží tedy ke zjištění jejího obsahu), nýbrž pouze ke zjištění její existence. To co je v počítači uloženo, je dle názoru soudu jeho součástí, a nejedná se zde o přepravovanou, nýbrž o uloženou zprávu, nejde tedy o prolomení ochrany přepravovaných zpráv. Lze to přirovnat k situaci, kdy by byl na základě příkazu k domovní prohlídce zajištěn trezor, v němž by byly uschované otevřené obálky, a jehož obsah by bylo nezbytné zjistit a za tímto účelem jej otevřít. Následné prolomení zámku trezoru, lze tak dobře přirovnat k prolomení hesla na zajištěném počítači.

Rovněž námitku podjatosti vznesenou obžalovanými Petrou J , Ivou M , Marií R a Hanou Š , prostřednictvím jejich obhájce, obecně vůči všem pracovníkům Západočeské university v Plzni, Fakulty filosofické, katedry politologie a mezinárodních vztahů, katedry antropologie a historických věd, autorům posudku Ústavu, soud neshledal důvodnou, když její odůvodnění spočívalo v tom, že mohli být pod nepřípustným vlivem svého služebně staršího a zkušenějšího kolegy PhDr. JUDr. Ivo Svobody, Ph.D., který vypracovával ve věci znalecký posudek v přípravném řízení, aniž by

tušily, „že se jedná, o osobu v povážlivé míře mravně narušenou a *a limine* nezpůsobilou podat pro účely soudního rozhodování jakékoli odborné hodnocení, *nota bene* hodnocení v oblasti společenských věd“. Žádné konkrétní okolnosti, z nichž by objektivně vyplývala pochybnost ohledně podjatosti kohokoli z předmětného Ústavu (poměr k věci, k orgánům provádějícím řízení, k účastníkům nebo k jejich zástupcům ve smyslu ustanovení § 11 zákona č. 36/1067 Sb., o znalcích a tlumočnících), však obhájce neuvedl, když dle názoru soudu, pouze vyjádřil svůj subjektivní názor na osobu JUDr. Svobody. Proto soud neshledal jeho námitku důvodnou. Pokud jde o samotný posudek znalce PhDr. JUDr. Ivo Svobody, Ph.D, je pravdou, že jej jako znalec zapsaný v seznamu znalců, ve věci skutečně vypracoval, ovšem než jej mohl zdejší soud provést, byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin a byl tak ze seznamu znalců vyškrtnut. Soud proto důkaz předmětným znaleckým posudkem v hlavním líčení neprovedl a vzhledem k tomu, že z provedeného dokazování dospěl ohledně viny obžalovaných k jednoznačnému závěru, považoval za nadbytečné nechat vypracovat ve věci znalecký posudek nový, když považoval za naprosto dostačující odborný posudek Ústavu, který *nota bene* v zásadě svědčil ve prospěch obhajoby.

P o u č e n í : Proti rozsudku lze podat odvolání **do 8 dnů** ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozsudku k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Právo podat odvolání nenáleží osobám, které se ho výslovně vzdaly. Odvolání musí být ve stejné lhůtě odůvodněno tak, aby z něho bylo patrné, v jakých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo, jsou odvoláním vytýkány.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Poškozený může podat odvolání proti výroku o náhradě škody, nebo proti tomu, že takový výrok učiněn nebyl. Obžalovaný je oprávněn podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

V Praze dne 24. listopadu 2016

Mgr. Ing. Mária Petrovková
předsedkyně senátu